

Sygn. akt III AUa 602/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SO del. do SA Maria Tereszczuk (spr.) SA Małgorzata Pasek
Protokolant: Agnieszka Hunek-Gruszka	

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 r. w Lublinie

sprawy T. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wyrównanie emerytury

na skutek apelacji T. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 25 maja 2018 r. sygn. akt IV U 313/18

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję i ustala T. R. prawo do przeliczenia emerytury od dnia (...).

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz T. R. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Pasek Elżbieta Gawda Maria Tereszczuk

Sygn. akt III AUa 602/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2018 roku, w sprawie sygn. akt IV U 313/18, Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie T. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 5 marca 2018 roku, odmawiającej wyrównania emerytury (wyrok – k. 11 a.s.).

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Decyzją z dnia 5 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił T. R. prawa do przeliczenia emerytury przyznanej na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż decyzja z dnia 12 sierpnia 2015 roku. o przyznaniu ubezpieczonej prawa do emerytury była prawomocna. Odwołanie od tej decyzji złożyła T. R., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury nauczycielskiej, począwszy od 1 lipca 2015 roku oraz wypłacenie jej różnicy pomiędzy emeryturą otrzymywaną przez okres od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 31 października 2015 roku. W uzasadnieniu wskazała, iż składając wniosek o emeryturę w dniu 21 lipca 2015 roku była przekonana, że przyznane jej zostanie prawo do emerytury nauczycielskiej, a nadto była przekonana, że decyzja z dnia 12 sierpnia 2015 roku przyznawała jej prawo do emerytury nauczycielskiej. Dodała, że nie rozumiała zapisów znajdujących się na tamtej decyzji. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy twierdził, że w dacie przyznania T. R. prawa do emerytury pozostawała ona w stosunku pracy, jako nauczyciel. W związku z tym przyznane jej zostało prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalno-rentowej. Ubezpieczona nie zaskarżyła tej decyzji. Dopiero w dniu 21 listopada 2017 roku wystąpiła z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury z Karty Nauczyciela po ukończeniu 60 roku życia. Prawo do tego świadczenia zostało jej przyznane, zgodnie z wnioskiem, od dnia 1 listopada 2017 roku. Tym samym roszczenie o ustalenie prawa do emerytury na podstawie art. 88 ustawy Karta Nauczyciela od dnia(...)i przyznanie wyrównania za ten okres nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Sąd Okręgowy ustalił, że T. R., urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 21 lipca 2015 roku wniosek do o przyznanie jej prawa do emerytury. W dacie złożenia wniosku pozostawała w stosunku pracy, jako nauczyciel. Organ rentowy, wobec faktu, iż ubezpieczona w dniu złożenia wniosku o emeryturę pracowała, jako nauczyciel, potraktował jej wniosek, jako roszczenie o prawo do emerytury w wieku obniżonym w rozumieniu art. 184 ustawy. Decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 roku organ rentowy przyznał T. R. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2015 roku. Jako podstawę prawną ZUS powołał wyłącznie art. 184 ustawy o FUS. Wysokość świadczenia została wyliczona zgodnie z art. 53 i 26 ustawy emerytalno-rentowej. Jednocześnie wypłata świadczenia została zawieszona, gdyż ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie. T. R. nie złożyła odwołania od powyższej decyzji. W dniu 1 września 2015 roku złożyła do ZUS świadectwo pracy stwierdzające rozwiązanie stosunku pracy w Zespole Szkół z dniem 31 sierpnia 2015 roku. Jednocześnie złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury oraz jej przeliczenie na podstawie załączonego świadectwa pracy.

Sąd pierwszej instancji ustalił również, że rozpatrując wniosek ubezpieczonej z dnia(...)Zakład wydał w dniu 5 listopada 2015 roku decyzję o ustaleniu wysokości i podjęciu wypłaty emerytury. Ubezpieczona nie składała odwołania także i od tej decyzji. Następnie T. R. w dniu 21 listopada 2017 roku złożyła do ZUS nowy wniosek o emeryturę z Karty Nauczyciela. Organ rentowy uwzględnił ten wniosek i przyznał T. R. decyzją z dnia 7 grudnia 2017 roku prawo do emerytury na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela. T. R. nie kwestionowała wysokości emerytury, jednakże w dniu 6 lutego 2018 roku złożyła do ZUS wniosek o naliczenie emerytury z Karty Nauczyciela od dnia (...)do dnia 1 listopada 2017 roku i jednocześnie domagała się wypłacenia jej różnicy pomiędzy wysokością świadczenia otrzymywanego na podstawie art. 184 ustawy o FUS, a kwotą, którą otrzymywałyby, gdyby emerytura przyznana na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela miała skutek od dnia (...). We wniosku stwierdziła, że przepracowała kilkadziesiąt lat w zawodzie nauczyciela i powinna być od razu jej przyznana emerytura z Karty Nauczyciela. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając wniosek, odmówił prawa do przeliczenia emerytury według zasad zawartych w art. 88 Karty Nauczyciela począwszy od dnia 1 lipca 2015 roku. W uzasadnieniu wskazał, że nie było podstaw do przyznania ubezpieczonej emerytury z Karty Nauczyciela w dacie złożenia przez nią wniosku, pozostawała bowiem wtedy w stosunku pracy i w związku z tym spełniała warunki do przyznania jej wyłącznie emerytury z art. 184 ustawy o FUS, tj. z tytułu pracy w szczególnym charakterze. Wskazano również, że przyznanie prawa do emerytury z art. 88 ustawy Karta Nauczyciela może być dokonane tylko w przypadku spełnienia przesłanki z art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela. W dacie złożenia wniosku o emeryturę to jest w dniu 21 lipca 2015 roku ubezpieczona nie spełniała przesłanki z art. 20 ust. 1 z Karty Nauczyciela.

Na rozprawie T. R. wyjaśniła, że złożyła, wniosek o emeryturę w lipcu 2015 roku i urzędnik ZUS poinformował ją, że otrzyma emeryturę z Karty Nauczyciela. Po otrzymaniu decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 roku zapoznała się z jej treścią, jednakże była przekonana, że jest to emerytura przyznana na podstawie przepisów Karty Nauczyciela.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonej nie było zasadne.

Sąd podzielił stanowisko organu rentowego, że w dacie złożenia pierwszego wniosku o emeryturę T. R. nie spełniała jednego z warunków określonych w art. 88 Karty Nauczyciela (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1189) - nie był rozwiązany stosunek pracy ze szkołą w okolicznościach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy. T. R. mogłaby nabyć prawo do emerytury nauczycielskiej najwcześniej od dnia (...), po złożeniu świadectwa pracy o rozwiązaniu stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Ubezpieczona wprawdzie złożyła w dniu(...)świadectwo odpowiedniej treści, jednakże wtedy była już wydana decyzja z dnia 12 sierpnia 2015 roku o przyznaniu jej emerytury, której ubezpieczona nie zaskarżyła. Powoływanie się przez ubezpieczoną na błędną informację uzyskaną od pracownika ZUS w dacie złożenia wniosku o tym, iż spełniała warunki w tamtym czasie do uzyskania emerytury z Karty Nauczyciela nie może być okolicznością, która pozwalałaby na uwzględnienie roszczenia T. R. o przyznanie jej emerytury z Karty Nauczyciela od dnia 1 lipca 2015 roku. Zasada jest, że świadczenie przyznaje się na wniosek i jest to uregulowane w treści art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej. Wniosek z dnia 21 lipca 2015 roku nie precyzował rodzaju emerytury, o którą ubiega się ubezpieczona. Ubezpieczona musiałaby wykazać, że działała pod wpływem błędu na skutek wadliwej informacji pracownika ZUS odnośnie uprawnień emerytalnych nauczycieli. Wskazał Sąd, że nie sposób zweryfikować twierdzeń ubezpieczonej, że udzielono jej błędnej informacji o uprawnieniu do emerytury nauczycielskiej w dacie poprzedzającej złożenie wniosku o pierwszą emeryturę. Zapoznając się z treścią pierwszej decyzji i kolejnej powinna w razie wątpliwości wyjaśnić charakter przyznanej jej emerytury. Ubezpieczona dopiero po ukończeniu 60 roku życia złożyła w listopadzie 2017 roku wniosek o emeryturę nauczycielską.

Zdaniem Sądu w świetle poczynionych ustaleń brak było podstaw do wypłaty wyrównania wysokości świadczenia pomiędzy emeryturą przyznaną z art. 88 Karty Nauczyciela i wysokością emerytury przyznanej na podstawie art. 184 ustawy o FUS. T. R. nie wykazała błędu organu rentowego w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o FUS.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji (uzasadnienie – k. 14-15 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku wniosła T. R., zaskarżając go w całości. Zarzuciła naruszenie przepisów prawa poprzez uznanie, że nie miała, na dzień wydania przez ZUS Oddział w S. decyzji z dnia 12 sierpnia 2016 roku, znak (...), uprawnień do emerytury nauczycielskiej stosownie do art. 88 ust. 2a ustawy z 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela, a jedynie uprawnienia do emerytury z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pomimo przedłożenia świadectwa pracy z dnia 30 września 2015 roku, wskazującego, że stosunek pracy uległ rozwiązaniu za wypowiedzeniem przez pracodawcę w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy, wobec naruszenia przez organ rentowy przepisu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 roku, Nr 10, poz. 49). Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania według norm przepisanych. Alternatywnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (apelacja – 20-21 a.s.).

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że brak jest podstaw do uwzględnienia sformułowanego w środku odwoławczym wniosku apelującej o uchylenie wyroku. W myśl obowiązujących przepisów postępowania cywilnego może to nastąpić jedynie w razie stwierdzenia nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.), bądź w wypadku nie rozpoznania istoty sprawy, lub też, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4

k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do stwierdzenia zaistnienia w niniejszej sprawie nieważności postępowania. Nadto dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd pierwszej instancji właściwie przeprowadził w sprawie postępowanie dowodowe, rozpoznając istotę sprawy, zatem nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ani w części.

Dokonując analizy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach w kontekście podniesionego zarzutu apelacyjnego Sąd Apelacyjny uznał, że jakkolwiek, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, to jednak wyciągnął niewłaściwe wnioski prawne, skutkujące uznaniem, że apelującej nie przysługuje prawo do przeliczenia emerytury od dnia(...).

Zasadnym jest przypomnieć, że T. R. w dniu 21 lipca 2015 roku złożyła wniosek do o przyznanie jej prawa do emerytury. We wniosku wskazała, że nadal pozostaje w stosunku pracy, zaznaczając jednocześnie, że z zawodu jest nauczycielem oraz że rozwiązanie stosunku pracy nastąpi w dniu 31 sierpnia 2015 roku. W tym miejscu zaznaczyć należy, że apelująca nie wskazała, jakiego rodzaju emerytury się domaga, jednakże druk ZUS (...)nie przewiduje rubryki, w której ubiegający się o świadczenie mógłby określić powyższą kwestię. Wprawdzie w części III w pkt 2 przewidziano możliwość złożenia oświadczenia przez ubiegającego się o świadczenie, ale w formularzu ZUS (...) jest możliwość zaznaczenia, że ubezpieczony zgłasza wniosek o emeryturę, o świadczenie przedemerytalne, o rentę socjalną, o rentę inwalidzką, o emeryturę pomostową, o rentę z tytułu niezdolności do pracy, o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, o emeryturę częściową, o rentę rodzinną lub o uposażenie. W tej części wnioskodawczyni zaznaczyła rubrykę „o emeryturę”. Istotnym jest również fakt, że w części II, w pkt 5 formularza domagała się ustalenia wysokości emerytury wedle najkorzystniejszego dla niej wariantu (k. 1-5 t. I akt ZUS). Wraz z wnioskiem przedłożyła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 czerwca 2015 roku, wystawione przez Zespół Szkół w R., z którego wynikało, że jest zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, jako nauczyciel (k. 7-8 t. I akt ZUS).

Poza sporem było, że organ rentowy, wobec faktu, kontynuacji zatrudnienia, potraktował wniosek apelującej, jako roszczenie o prawo do emerytury w wieku obniżonym w rozumieniu art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 roku przyznał T. R. prawo do emerytury od dnia (...), na podstawie art. 184 cytowanej ustawy, zawieszając jej wypłatę. W dniu(...)apelująca przedłożyła organowi rentowemu świadectwo pracy stwierdzające rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2015 roku, za wypowiedzeniem przez pracodawcę w trybie art. 20 ust. 1 pkt ustawy Karta Nauczyciela, wraz z wnioskiem o podjęcie wypłaty emerytury oraz jej przeliczenie na podstawie załączonego świadectwa pracy. W efekcie tego wniosku decyzją z dnia 5 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wysokości i podjął wypłatę świadczenia od dnia (...). Nie było to jednak świadczenie ustalone na podstawie przepisów ustawy Karta Nauczyciela.

Poza sporem było także, że apelująca w dniu 21 listopada 2017 roku złożyła kolejny wniosek o emeryturę. Wskazać należy, że w tym przypadku skorzystała z innego formularza ZUS, który również, jak formularz ZUS (...)nie przewidywał rubryki na sprecyzowanie rodzaju żądanej emerytury. W związku z tym wnioskodawczyni poczyniła na stronie tytułowej wniosku o emeryturę odrębną adnotację: „z Karty Nauczyciela”. W rezultacie decyzją z dnia 7 grudnia 2017 roku przyznano jej prawo do emerytury na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela od dnia 1 listopada 2017 roku. W dniu 6 lutego 2018 roku skarżąca złożyła wniosek o naliczenie emerytury z Karty Nauczyciela od dnia(...)do dnia 1 listopada 2017 roku, a zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 5 marca 2018 roku wniosku tego nie uwzględniono, albowiem w dacie złożenia wniosku o emeryturę to jest w dniu 21 lipca 2015 roku ubezpieczona nie spełniała przesłanki z art. 20 ust. 1 z Karty Nauczyciela.

Zgodnie z treścią art 133 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio również w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości wskutek wznowienia postępowania przed organami odwoławczymi albo wskutek kasacji, z tym że za miesiąc zgłoszenia wniosku przyjmuje się miesiąc wniesienia wniosku o wznowienie postępowania lub o kasację.

W judykaturze błąd organu rentowego rozumiany jest szeroko, zgodnie z tzw. obiektywną błędnością decyzji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1995 roku, II UZP 28/94, OSNP 1995, Nr 19, poz. 242). Jak wskazał Sąd Najwyższy, zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy określenie „błąd organu rentowego” obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Oznacza to, że przedmiotowe pojęcie obejmuje również niedopełnienie obowiązku działania z urzędu na korzyść osób uprawnionych do świadczeń emerytalno-rentowych (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 roku, I UK 332/10, LEX nr 811827, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1997 roku, III ZP 40/97, LEX nr 32991 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 października 2008 roku, III AUa 40/08, LEX nr 468590).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżona decyzja z dnia 5 marca 2018 roku była błędna, albowiem wnioskodawczyni przysługuje prawo do przeliczenia świadczenia już od dnia(...). Fakt, że wnioskodawczyni nie otrzymała pierwotnie emerytury, tak zwanej nauczycielskiej od dnia (...) był błędem organu rentowego.

Jak już wskazano, wnioskodawczyni posługując się standardowym wnioskiem o emeryturę w dniu 21 lipca 2015 roku domagała się ustalenia prawa do emerytury. Analiza tego wniosku, a co za tym idzie, to, że wnioskodawczyni wskazała, że z zawodu jest nauczycielem i domagała się ustalenia dla niej najkorzystniejszego wariantu oraz to, że do wniosku dołączyła zaświadczenie o zatrudnieniu wskazujące, że przez cały okres aktywności zawodowej zajmowała stanowisko nauczyciela, dawały podstawę do przyjęcia, że wnioskodawczyni (czego z uwagi na konstrukcję formularza ZUS (...) wyartykułować nie mogła) domagała się emerytury ustalonej zgodnie z zasadami Karty Nauczyciela. Co znamienne do tego wniosku doszedł wówczas organ rentowy, wskazując, że skoro ubezpieczona w dniu złożenia wniosku o emeryturę pracowała nadal, jako nauczyciel to nie mógł potraktować jej wniosku, jako roszczenia o prawo do emerytury z art. 88 ustawy Karta Nauczyciela a jedynie, jako żądanie oparte na treści art. 184 ustawy. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że wydając decyzję z dnia 12 sierpnia 2015 roku organ rentowy nie miał świadomości, że intencją wnioskodawczyni było uzyskanie świadczenia nauczycielskiego. Brak jest także podstaw do uznania, że apelująca po raz pierwszy domagała się ustalenia świadczenia w oparciu o przepisy Karty Nauczyciela dopiero w dniu 21 listopada 2017 roku.

O ile z treścią decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 roku można się zgodzić, bo stosunek pracy apelującej, zatrudnionej na stanowisku nauczyciela nie był jeszcze rozwiązany, to kolejne działania organu rentowego dają podstawy do uznania, że organ ten popełnił błąd rozpoznając w dalszym ciągu wnioski o emeryturę T. R..

Apelująca w dniu(...)złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury oraz jego przeliczenie na podstawie złożonego świadectwa pracy, z którego jak zaznaczono wcześniej wynikało, że rozwiązała z dniem 31 sierpnia 2015 roku stosunek pracy z Zespołem Szkół w R.. Tymczasem organ rentowy nadal nie uczynił nic w kierunku rozpoznania wniosku o emeryturę nauczycielską, a jedynie w dniu 5 listopada 2015 roku wydał decyzję o podjęciu wypłaty emerytury ustalonej na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia (...).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, ze złożonego wniosku o emeryturę oraz towarzyszącego mu zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu jednoznacznie wynikała intencja wnioskodawczyni uzyskania świadczenia według Karty Nauczyciela. Organ rentowy winien zachować szczególną czujność tym bardziej, że apelująca domagała

się przyznania dla niej świadczenia w najkorzystniejszym wariantcie. Biorąc pod uwagę nauczycielski staż pracy apelującej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych winien uwzględnić także ten rodzaj emerytury, sprawdzając czy nie byłby on najkorzystniejszy dla apelującej. O ile w przypadku decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 roku można uznać, że nie było do tego podstaw, to w decyzji z dnia 5 listopada 2015 roku, już po rozwiązaniu stosunku pracy, taka możliwość winna być brana pod uwagę.

Ubocznie wskazać należy, że mając na uwadze wiążące w tym względzie zasady postępowania ujęte w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412) oraz akceptując tezę wyrażoną przez Sąd Najwyższy m.in. w uzasadnieniu wyroku z 18 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. akt I UK 130/11 (Lex nr 1129317), organ rentowy zobowiązany jest do każdorazowego informowania potencjalnego świadczeniobiorcy o możliwościach przyznawania dodatków czy też wzrostów, do których potencjalne prawo wynika z charakteru wnioskowanego świadczenia bądź złożonych dokumentów, czy też innych ujawnionych w momencie składania wniosku okoliczności faktycznych i prawnych, będąc zobowiązanym do udzielania informacji, w tym wskazówek i wyjaśnień, w zakresie dotyczącym warunków i dowodów wymaganych do ustalania świadczeń (§ 2 wskazanego rozporządzenia). Jednocześnie Sąd Apelacyjny zaznacza, iż mimo wydania powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego pod rządami przepisów uchylonego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 roku Nr 10, poz. 49), stanowisko to pozostaje aktualne z uwagi na brak istotnej zmiany stanu prawnego w omawianym zakresie. Decyzja z dnia 12 sierpnia 2015 roku zawierała pouczenie, że do podjęcia wypłaty świadczenia ustalonego według zasad ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, konieczne jest rozwiązanie stosunku pracy, jednakże nie zawierała żadnej wzmianki, że rozwiązanie stosunku pracy umożliwi także spełnienie warunków do uzyskania emerytury według zasad opisanych w Karcie Nauczyciela

Niewątpliwie zaniechanie organu rentowego ustalenia emerytury w oparciu o przepisy ustawy Karta Nauczyciela, nawet po złożeniu przez apelującą świadectwa pracy z dnia 31 sierpnia 2015 roku należy, zdaniem Sądu Apelacyjnego uznać, za jego błąd, skutkujący przyjęciem, że zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej T. R.. przysługuje prawo do przeliczenia emerytury poczynając od(...), kiedy spełniła wszystkie warunki do ustalenia jej emerytury w oparciu o Kartę Nauczyciela.

Z powyższych względów wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 25 maja 2018 roku podlegał zmianie, wraz z poprzedzającą go decyzją z dnia 5 marca 2018 roku, poprzez ustalenie apelującej prawa do przeliczenia emerytury od dnia(...). Wobec tego Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt I sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 i § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265). Łącznie na rzecz apelującej zasadzono 270 złotych, 240 złotych tytułem wynagrodzenia jej pełnomocnika i 30 złotych tytułem zwrotu opłaty od apelacji (pkt II sentencji).

SSA Małgorzata Pasek SSA Elżbieta Gawda SSO del. do SA Maria Tereszczuk